

Szindbád

Század eleji hőesés fogadta az emlékebe fordult utazót. Az aláhulló pihék végigszánkáztak a háztetőkön, majd a sapkák dombjairól elrugaszkodva a járókelők szemöldökére csuszszantak. Ott sem időztek sokáig, sáros tocsogókba gyültek, s bosszút álltak az álomtalan embereken. Később elunta magát a tél. Esti csönd telepedett a városra, olyan csendesség, mely a múltó szerelemhez hasonlatosan fonja hálójába az éjszaka vándorait.

Az előtérbe lépőt ódivatúan köszöntötték — de a kabátot már nem segítették le a válláról. Beljebb fényes füzetecs-kére tapintott, amibe fontos tudnivalókat jegyeztek a régi-módián gondos kezek. A teremben puha kárpitú székeket talált. Az egyiken hátradőlt, és élvezte a rejtett kandallóból áradó meleget. Elálmosodott. Vásznot látott, bársonyt és asszonyokat. Ablakot, cseréptetőt, folyóban úszó cselédet. Tollas párnákon feküdt, zsiros húsokat rendelt. Ivott, és hajnal tájt tért meg. Arcpíró csókokra gondolt, kártyán vetett sorsokat élt, s a kikötőket feledve újra tengerre szállt.

A távozó Szindbád, mért Krúdy hőséről van szó, jót kacagott a magyar filmekből hasznót remélő mozitulajdonoson. Ebből a nevetésből jutott egy darabka az újságírónak is, aki ezúton értesíti a nagyérdeműt: Szindbád megfordul néha a Szindbád filmszínházban.

Faragó József